

The background of the cover is a vibrant teal sky with soft, white, fluffy clouds. A large, bright yellow sun or moon is positioned in the upper right. In the lower left, a large, dark brown bird with a very large, light brown beak is shown in profile, looking towards the right. In the lower right, there are several stylized green and purple leaves and ferns. A small, green and yellow insect is flying in the center of the lower half. A hot air balloon with a yellow envelope and an orange basket is floating in the upper right. Inside the basket, a white dog and a brown dog are visible.

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

TUP

ÎN LUMEA NOUĂ

Cartea a cincea

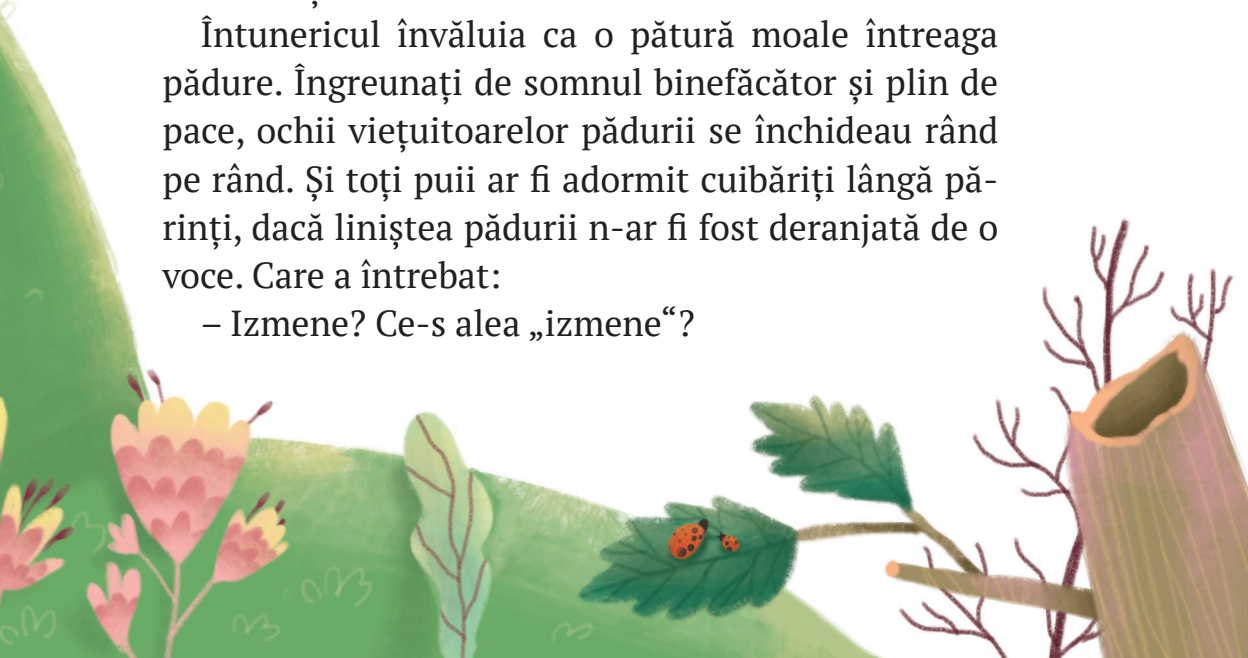


IZMENE PENTRU GROENLANDA

Pădurea lui Țup și a prietenilor ei se pregătea de culcare. Zumzetul zilei se stingea încetișor, iar soarele vesel al primăverii se retrăgea, lăsând în urmă blânde scânteieri ruginii. Așa, ca lumina caldă a unei veioze aprinse pe o noptieră. Vântul sufla ușurel și melodios printre ramurile copacilor un cântec de leagăn pentru cei mai mici. Sau de „noapte bună” pentru cei mari. Părinți cu blană, pene sau solzi își îndemnau cu tandrețe puii să intre în scorburii, cuiburi sau vizuini. Le împrăștiu culcușul făcut din frunze, paie, crenguțe ori puf și le dădeau un pupic doldora de vise frumoase între urechiușe, antenuțe sau cornițe.

Întinericul învăluia ca o pătură moale întreaga pădure. Îngreunați de somnul binefăcător și plin de pace, ochii viețuitoarelor pădurii se închideau rând pe rând. Și toți puii ar fi adormit cuibăriți lângă părinți, dacă liniștea pădurii n-ar fi fost deranjată de o voce. Care a întrebat:

– Izmene? Ce-s alea „izmene”?



Ochii multor pui s-au deschis îndată speriați! Dar părinții lor recunoscuseră vocea și i-au liniștit spunând:

– Dormi fără teamă, puiul meu. E doar curcanul Gelu.

Cum pe Gelu îl cunoșteau până și puii, toți au zămbit și au adormit liniștiți.

Bine-bine, dar ce se întâmplase?

Înțeleptul Buhu-Pădurii îi invitasese pe Țup, melcul Fulger, corbul Tor și pe curcanul Gelu în scorbura lui din bătrânul stejar. Doar micuța ciocârlie știa de ce. Așezați în jurul unei măsuțe rotunde, așteptau toți curioși să afle de ce îi chemase blânda bufniță. Buhu și-a dres vocea și a zis:

– Dragii mei prieteni, trebuie să ajungem în Groenlanda.

– Groenlanda? Insula de gheață unde trăiesc urși polari care m-ar putea considera un preafrumos și delicios desert? Întrebă repede curcanul Gelu, privind speriat în stânga și în dreapta. Pentru că, știți, eu sunt absolut minunat! Un exemplar rar! completă el.

– Da, Gelu, confirmă Buhu, știm. Ești cu siguranță un exemplar rar, unic, așa zice, și da, acolo ar trebui să ajungem.

– Dar de ce am vrea noi să ajungem acolo? ceru lămuriri melcul Fulger.

Îl agitase și pe el un pic anunțul surprinzător al acestei importante călătorii. Părea chiar mai neliniștit decât de obicei, deși el era mai tot timpul agitat și pus pe fugă.

– Ca să ajutăm un prieten. Mai exact, o micuță prietenă. Mă rog, nu mai e foarte micuță... Pe Hope, puiul de urs polar trimis de părinți toamna trecută în pădurea noastră. De atunci nu au mai dat niciun semn de viață, oftă Buhu. Și au trecut luni bune. Știți că banchiza de gheață pe care trăiau se topește din cauza încălzirii Pământului și a oceanelor, iar ei au încercat să găsească un loc sigur pentru o nouă casă. Nu știm dacă au reușit, nu au mai trimis niciun mesaj. Iar Hope, Hope este...

Buhu-Pădurii oftă adânc, apoi tăcu.

– Hope este tare îngrijorată, interveni Țup când văzu că bufnița nu mai spune nimic. Eu am stat mult cu ea în ultimul timp și este tot mai tristă. Îi este dor de părinții ei. Tristețea îi întunecă zilele și o ține trează nopțile. Degeaba am încercat s-o înveselim eu și Zăpadă, bunul meu prieten. Parcă nu ne mai vede, nu ne mai aude. Nimic nu îi mai poate alina îngrijorarea și dorul de părinți. I-am spus lui Buhu ce se întâmplă și ne-am dat seama că doar așa am putea s-o ajutăm. Să mergem cu ea până în Groenlanda și





să îi găsim părinții. Însă nu va fi deloc ușor și avem nevoie de ajutorul vostru.

Acum tăceau toți. Ar fi făcut orice ca s-o ajute pe Hope, dar își dădeau prea bine seama prin câte vor trece și ce obstacole vor trebui să depășească până îi vor găsi părinții. Pentru început aveau de rezolvat cel puțin două probleme importante.

PROBLEMA 1: Cum să ajungă până acolo? Era o distanță uriașă din pădurea lor până la insula urșilor polari. Vreo 4500 de kilometri! Asta dacă ar fi zburat! Pe pământ și pe ape drumul ar fi fost mult mai lung și mai greu. Le-ar fi luat o veșnicie. Dar se părea că nu au de ales... Hope nu zbura, iar vulturul Magnus Magnificul nu mai avea cum s-o poarte în gheare, așa cum făcuse când puița se rătăcise și rămăsese pe marginea prăpastiei de lângă pădure. Hope crescuse mult, foarte mult. Creștea într-o zi cât Țup într-un an. De fapt, Țup nu prea mai creștea. Nici melcul Fulger nu zbura și, chiar dacă pe uscat ar fi ajuns destul de rapid până în Groenlanda, nu știa să înoate. O insulă este înconjurată de ape. Nici Țup nu putea să zboare până acolo. Aripile pe care i le făcuse Magnus Magnificul ar fi fost prea grele. N-ar fi putut să le miște cu ajutorul pedalelor mii și mii de kilometri. Ar fi obosit și s-ar fi prăbușit în Oceanul Atlantic. Așa că...